

at fremme de mål, der er angivet i indledningen til ILOs forfatning, er at fastholde organisationens verdensomspændende karakter og bevare en praktisk, udogmatisk indstilling til de problemer, vi bliver stillet overfor i ILO.

Østlandenes tilstedeværelse på konferencen og de til behandling i komiteen vedr. fuldmagter henviste indsigelser mod arbejdsgiver- og arbejderdelegerede fra disse stater foranledigede en del politisk prægede indlæg under generaldebatten. En del talere, navnlig fra arbejdsgiver- og arbejdergruppen, men også enkelte regeringsrepræsentanter, gav udtryk for alvorlig mistillid til østlandenes ærlige vilje til at ville yde en positiv og frugtbar indsats i organisationens faglige arbejde. Flere arbejderrepræsentanter henviste i denne forbindelse til de dårlige erfaringer, som de vestlige lande havde fra det i 1945 forsøgte samarbejde med de russiske og østeuropæiske arbejdere i Verdenssammenslutningen af Fagforbund, og som havde ført til, at de vestlige lande efter 3 års forløb havde trukket sig ud af verdenssammenslutningen. Først når østlandene ville bevise deres gode og oprigtige vilje ved indenfor deres eget område at gennemføre de principper, hvorpå arbejdsorganisationens forfatning byggede, ville — efter disse taleres mening — vejen være banet for et samarbejde mellem øst og vest. En række arbejdsgiverdelegerede delte denne opfattelse og fandt bestemt at måtte modsætte sig tilstedeværelsen af arbejdsgiver- og arbejderdelegerede, der ikke kunne anses som uafhængige af deres regerings indstilling og var undergivet deres regerings direktiv. Flere var af den opfattelse, at dersom de nævnte delegeredes udpegelse ikke kunne anses uforenelig med forfatningens ord, var deres deltagelse i hvert fald i strid med de fundamentale principper, forfatningen byggede på, og denne erkendelse måtte følgelig medføre en ændring af de gældende bestemmelser. Andre, herunder bl. a. den engelske arbejdsminister, *Sir Walter Monckton*, gjorde sig til talsmand for en ikke afvisende holdning overfor østlandene, idet de fandt, at disse burde have en chance for at vise deres gode vilje i det praktiske arbejde. Det blev endvidere fremhævet, at man allerede på tidligere arbejdskonferencer hav-

de slået fast, at organisationens forfatning ikke var til hinder for udpegelse af arbejdsgiverdelegerede, selvom disse var knyttet til statsjede eller statsligt ledede industriforetagender, og at der følgelig ikke nu var basis for fornyet drøftelse af spørgsmålet og overvejelse af, hvilket større eller mindre omfang statsindflydelse på disse områder har.

I sit svar på de udtalelser, der var fremkommet under drøftelsen af generaldirektørens rapport, fremhævede denne, at Den internationale Arbejdsorganisation indtil dato har haft held til at udføre et betydningsfuldt arbejde, og at dette for en stor del har stået i forbindelse med, at det er lykkedes at holde den almindelige udenrigspolitik udenfor organisationens arbejde. Dersom de storpolitiske spørgsmål drages ind på organisationens virkefelt, ville det sætte organisationens bestræbelser for forbedrede arbejdsforhold og højere levestandard på spil. Som den vigtigste arbejds tradition for ILO nævnte generaldirektøren det kompleks af love, som organisationen bygger på, og som ethvert medlem uforbeholdent har forpligtet sig til at overholde. Ingen undtagelser er gjort, og ingen undtagelser kan gøres.

Når politiske spørgsmål var blevet draget ind i drøftelserne på konferencen, måtte det i højere grad ses som udslag af modvilje og mistænksomhed, end det kunne tilskrives uklarheder i organisationens forfatning. Han mindede i denne forbindelse om, at man så sent som i 1946 havde klarlagt forfatningens stilling til spørgsmål svarende til dem, der nu var blevet rejst vedrørende østlandenes repræsentanter, og at man tidligere enstemmigt havde fundet, at sådanne spørgsmål kunne løses tilfredsstillende på grundlag af organisationens forfatning.

Generaldirektøren udtalte sin glæde over, at konferencen uanset de berørte politiske spørgsmål havde set sig i stand til at gennemføre sin saglige opgave, og nævnte til slut, at ILO efter hans mening måtte søge at udbygge sine bestræbelser på at tilvejebringe gode forhold mellem parterne på arbejdsmarkedet. Hovedvægten måtte her ved lægges på de menneskelige faktorer, nødvendigheden af at give den enkelte en følelse af, at der er mening med det arbejde, han udfører.